

VÔ VI QUY NGUYÊN
Ban Biên Tập TCQN

TƯỜNG THUẬT SỰ KIỆN
ĐỨC THẦY TỪ MINH ĐẠT HÓA ĐỘ
NĂM ÔNG
(Phái Thần Quyền)

Ngày 16 tháng 9 năm 2000
tại Đại Hùng Linh Điện

TẠP CHÍ QUY NGUYÊN PHÁT HÀNH NĂM 2000

LỜI NÓI ĐẦU:

Sự kiện Đức Thầy hóa độ cho Năm Ông của phái Thần Quyền ngày 16 tháng 9 năm 2000 là một sự kiện hy hữu, hào hứng và rất thú vị trước sự chứng kiến của hơn 50 người hiện diện ngày hôm đó tại Đại Hùng Linh Điện.

Rất tiếc, sự kiện này được tường thuật lại qua lời văn nên không còn mang tính chất linh động của sự sống thực: Tánh dữ dằn, những tiếng gầm của 5 Ông, sự điềm nhiên, từ tốn và oai nghiêm của Đức Thầy mà chúng tôi không thể nào được diễn tả bằng lối viết được.

Một điểm tiếc thứ hai là kỹ thuật thu băng của ngày hôm đó bị trục trặc nên chỉ thu được câu mất, câu còn. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn cố

gắng nghe và viết lại nhằm truyền đạt lại cho tất cả các pháp hữu để tiện việc tham khảo và học hỏi.

Phải có hiện diện, chúng ta mới học được cái tính như như, trầm tĩnh của Đức Thầy. Thầy rất là bình thường, giọng nói vẫn đều đặn, ôn hòa và đầy uy lực trước những biến chuyển dồn dập của người đối diện. Từ sự dẫn dắt, từ nắm đấm như muốn tấn công người đối diện đến những tiếng gầm gừ, hậm hực của 5 Ông. Rồi chúng ta sẽ nghe những lời xưng hô được chuyển đổi từ từ: Người, Ông, rồi cuối cùng là Thầy!

Riêng chúng tôi, chúng tôi học được từ bài học này là sự điềm tĩnh, bình thường, cách ăn nói từ tốn và chững chạc của một vị Thầy. Thầy nói chuyện, giảng chuyện rất là uy nghiêm nhưng rất hiền đã khiến cho người nghe tự thu hồi nắm đấm của mình thành cái chấp tay và cuối cùng là sự cúi đầu phủ phục.

Năm Ông đây chính là giáo chủ của phái Thần Quyền, là một trong những vị giáo chủ đã lần lượt đến Đại Hùng Linh Điện để được diện kiến với Đức Thầy và được Thầy thọ ký. Mặc dầu mỗi vị đến bằng những hình thức khác nhau nhưng vẫn cùng chung một kết quả như nhau là được thọ ký, điếm đạo và chuyển vận tu học.

Từ vô vi sẽ chuyển đạt đến hữu vi để một ngày nào đó, chúng ta sẽ được hân hạnh đón chào những cành hoa được gom góp từ những pháp đạo, những tinh hoa trên toàn thế giới để cùng chúng ta đón chào ngày Long Hoa Hội khai mở.

Vô Vi Quy Nguyên là đây! Long Hoa Đại Hội là đây!

Nam Mô A Di Đà Phật!

Nam Mô Đại Thừa Liên Hoa Hóa Thân Minh Vương Phật!

Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc Tôn Vương Phật!

Thay mặt Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên
Đại Hùng Linh Điện, ngày 20 tháng 9 năm 2000

Từ Minh Tâm

Cẩn ký!

THỨ SÁU

Ngày 15 tháng 9 năm 2000 từ lúc 9 giờ tối đến 12 giờ đêm

NGUYÊN NHÂN ĐƯA ĐÂY

Tối thứ Sáu là ngày họp hằng tuần của chúng tôi tại Đại Hùng Linh Điện.

9 giờ tối hôm ấy, chúng tôi đồng tề tựu để soạn thảo và nhờ Thầy phê duyệt về những dự kiến cho số báo mới và các tác phẩm mà chúng tôi sẽ cho phát hành. Theo thông lệ, sau khi duyệt xong những chương trình của chúng tôi thì Đức Thầy thường phổ biến những đường hướng mới trong tuần và giải riêng cho chúng tôi những thắc mắc mà chúng tôi gặp phải. Tuy nhiên, tối hôm đó Đức Thầy mệt nằm trong phòng, bên ngoài chỉ có chúng tôi làm việc với nhau.

Khoảng 10 giờ thì Thầy gọi chúng tôi vào phòng để phổ biến chương trình làm việc mới. Chương trình thành lập Hiệp Khí Đài để Thầy nghị sự cùng các phẩm sắc và dùng nơi này để nghe các Chư Vị trình bày, cũng là nơi đón tiếp các Đấng Giáo Chủ của các pháp. Sau đó, Thầy đề cử một vài luật sư lo việc đại diện cho cơ quan hoạt động bất vụ lợi của Vô Vi Quy Nguyên cùng đề cử đệ tử lo chương trình mời Sư Tử cùng các vị pháp hữu từ Việt Nam sang thăm Đại Hùng Linh Điện.

Khoảng 12 giờ đêm, công việc còn đang được bàn thì điện thoại reo. Thầy nhận phone. Một giọng nữ ở bên kia đầu giây nói:

- Thưa Thầy, con được các vị... giới thiệu để gặp Thầy, xin Đức Thầy giúp cho anh của con!

Thầy nói:

- Thầy không biết các vị mà cô vừa kể nhưng không sao! Cô cứ kể chuyện của cô đi!

Cô ta trình là anh của cô ta ngày xưa tập Thần Quyền và đã bỏ môn này lâu rồi nhưng không hiểu sao mấy năm gần đây anh bị múa máy và nói năng lộn xộn khiến không thể làm ăn sinh sống một cách bình thường được và cô xin Đức Thầy cứu giùm.

Người bệnh nhân cũng trình tình trạng của bản thân với Đức Thầy. Nghe trình xong, Thầy hỏi:

- Các vị hiện đang ở đâu?

- Dạ, tụi con đang ở Las Vegas, tiểu bang Nevada!

Thầy hỏi:

- Ngày mai các vị có mặt ở đây được không?

Bên đầu dây bên kia hỏi:

- Dạ được! Thưa Thầy, mấy giờ con có thể tới?

- 10 giờ tối!

Người bên kia hỏi:

- Thưa Thầy! Tụi con có thể tới sớm được không?

Thầy trả lời:

- Nếu mấy vị muốn tới sớm cũng được! Nhưng sợ không có ai ở đây để tiếp mấy vị!

Người bên kia nói:

- Con chỉ muốn tới sớm để biết chỗ, xong rồi tối tụi con sẽ vòng trở lại!

Thầy rất vui:

- Tốt!

Thầy bảo một pháp hữu cho bên kia biết địa chỉ và chỉ đường đi, xong, Thầy bảo đưa điện thoại cho Thầy. Cầm điện thoại Thầy nói:

- Thầy biết các vị muốn gì! Thầy đợi mấy vị!

Thầy chào rồi cúp phone. Thầy khen những người rất sốt sắng.

THỨ BẢY

Ngày 16 tháng 9 năm 2000 từ lúc 10 giờ tối đến 12 giờ đêm.

GIẢI QUYẾT SỰ VIỆC TRONG BUỔI HỌP ĐẠO

Sau khi dâng hương lên Ngõ Tam Bảo và thiền xong, mọi người đều an định chỗ ngồi. Thầy lần lượt hộ bệnh cho một số người mà có nhiều trường hợp cũng khá hay và lạ. Sau phần điểm bệnh, Thầy bảo gia đình từ Las Vegas mà từ tối hôm qua có gọi cho Thầy tiến lên Chánh Điện.

Gia đình bước lên ngồi đối diện với Thầy. Đợi cho mọi người yên vị xong, Thầy bảo:

- Người nhà kể đi!

Người gặp chuyện nói thật nhỏ nhẹ:

- Lúc trước con có tập Thần Quyền, nhưng con đã bỏ lâu rồi, hông hiểu tại sao, sau này cả thân người con cứ bị giật giật, con không thể nào kèm chế nổi.

- Giật tay chân luôn? Thầy hỏi.

- Dạ! Tay chân cứ luôn giật, mùa may rồi nghe nhiều tiếng nói chuyện...

- Nghe bên tai nói chuyện?

- Nghe ở đủ mọi phía, thưa Thầy!

- Trong đầu nói chuyện phải không?

- Dạ! Trong đầu, bên tai, ngay cổ, ngực, bụng, đều nghe có nhiều tiếng nói.

Thầy hỏi:

- Ví dụ nói những chuyện gì?

Bệnh nhân nhỏ nhẹ thưa:

- Họ nói nhiều lắm nhưng toàn là chửi thôi!

Thầy hỏi:

- Chửi sao?

- Dạ, họ chửi tục lắm, nhiều lúc con đang cầu nguyện trong nhà thờ cũng nghe họ chửi, đang đọc kinh cũng nghe họ chửi!

Thầy hỏi:

- Họ chửi thế nào?

- Họ chửi nhiều lắm như . . . “fuck Đức Mẹ”!

Thầy hỏi:

- Họ nói câu đó trong nhà thờ?
- Thưa phải!

*(**Ghi chú:** Vào lúc 11 giờ đêm, ngày 29 tháng 9 năm 2000, cách sau sự kiện trên khoảng 2 tuần, 5 Ông có đến diện kiến với Đức Thầy tại Đại Hùng Linh Điện. Đức Thầy có hỏi về sự việc trên, 5 Ông thưa:*

- Chúng tôi không có chữ! Là những giáo chủ của giáo phái, là những người có tinh thần thượng võ, chúng tôi có sự tự trọng và biết kính trên nhường dưới. Cao lắm, chúng tôi giải quyết sự mâu thuẫn bằng võ học chứ tuyệt đối chúng tôi không bao giờ chữ nhất là chữ tục thì không bao giờ. Sở dĩ chúng tôi nhập được người này là vì người này tập theo môn của chúng tôi, muốn chúng tôi nhập nên mới nhập được. Còn người chữ là một người khác, khi người này muốn nương theo chúng tôi nhập xác. Chúng tôi đã ngăn cản và bảo người kia không được phép làm như vậy vì nơi đây là nơi tôn kính. Chính người kia buộc miệng chữ chứ không phải chúng tôi.)

Thầy hỏi:

- Người ta chữ! Chữ anh hay chữ với nhau rồi anh nghe?
- Dạ thưa! Theo con biết là họ chữ con!

Thầy nói:

- Rồi! Rồi! Bây giờ đi từ cái góc trước. Tại sao anh lại tập Thân Quyền chi vậy? Mục đích tập để làm gì?

Bệnh nhân trả lời:

- Con cũng không biết! Chỉ thấy hay hay rồi tập!
- Lúc này, bỗng dung người bệnh vắn người, gằn giọng:
- Điều ta muốn nói...

Mọi người ai cũng giật mình vì người bệnh đang nói chuyện nhỏ nhẹ bỗng dung đổi trạng thái. Tiếng nói lớn, gương mặt quặm lại, ánh mắt sòng sọc trông rất dữ nhìn chằm chằm vào Thầy. Thầy Từ Minh Đạt vẫn bình thường, điềm đạm nói:

- Rồi sao? Vị nói đi!

Phản lực im lặng, người bệnh trở lại trạng thái cũ. Thầy nói:

- Anh nói tiếp đi!

Người bệnh chưa kịp nói, thì trạng thái chuyển đổi lại xuất hiện. Phản lực gằn giọng:

- Nhưng ta muốn nói tên này phạm

Phản lực lại im lặng, Thầy nói:

- Vị nói đi! Cứ nói!

Phản lực chỉ hậm hực nhưng không trả lời. Thầy bèn bí và nhỏ nhẹ:

- Vị nói đi! Phạm cái gì? Nói tiếp đi!... Thầy muốn nghe vị nói!

Phản lực cũng không đáp lại. Thầy nói:

- Bây giờ vậy ...

Thầy nói chưa hết câu thì phản lực cướp lời:

- Ta muốn nói 3 năm sau.

Phản lực gằn giọng

- 3 năm, 3 năm thì nó sẽ hết

Phản lực lại im lặng. Thầy khích lệ:

- Ủ! Nói đi!
- Nó không muốn cho tôi nói!
- Nói đi! Thầy cho nói! Thầy muốn nghe vị nói, vị nói đi!

Phần lục im lặng. Thầy tiếp:

- Nói đi!

Phần lục cũng im lặng. Thầy nói với người bệnh:

- Anh cứ thả lỏng từ từ cho vị đó nói!

Rồi Thầy lại tiếp:

- Vị nói đi!

Phải ở trong hoàn cảnh này, ta mới xem được cách đối thoại rất hy hữu giữa nhiều người 1 lần nhưng chỉ trong 2 bản thể. Trước mắt ta chỉ thấy Thầy nói chuyện với bản thể người bệnh, nhưng lúc thì ta thấy Thầy nói chuyện với người bệnh, lúc thì thấy Thầy nói chuyện với phần lục. Rất tiếc, máy khâu có phần trục trặc nên chúng tôi không nhớ được Đức Thầy, người bệnh và phần lục nói chuyện với nhau những gì. Tuy nhiên, điều chúng tôi nhớ rõ là cuộc nói chuyện sôi nổi lắm...

Phần lục nãy giờ vẫn giữ thái độ hậm hực, chỉ hậm hừ nhưng im lặng tỏ vẻ không muốn hợp tác cùng với Thầy, Thầy nói một cách ôn tồn nhưng bao hàm đầy đủ lễ nghi, phép tắc trong đó:

- Thôi nhe! Nãy giờ Thầy nghe mấy vị nói rồi bây giờ tới phiên Thầy nói được không?

Thiệt là một câu hỏi rất lịch sự, nhã nhặn và đúng lễ. Mặc dầu Phần lục đang hậm hực nhưng cũng gằn giọng trả lời:

- Được!.... Được!

Thầy nhẹ nhàng:

- Thầy nói từ căn bản trước. Pháp đạo nào, môn nào cũng vậy, đều có lợi ích riêng của nó và lúc nào cũng vậy, đời nào cũng vậy cũng có lợi ích riêng thời điểm đó. Riêng với anh này tập pháp đó mà không biết lợi ích là gì, chỉ tập qua tò mò thì đó là một sai phạm, khi mà một người ...

Phần lục cắt ngang, đập tay cái “Rầm”, gằn giọng:

- Nhưng mà không phải!...

Một cách thật nhanh, phần lục giơ cao nắm đấm như muốn đánh vào mặt Thầy. Nhiều người chung quanh giật mình vì hoàn cảnh chuyển đổi thật là nhanh. Nhưng Thầy vẫn bình thường, vẫn điềm nhiên tọa thị coi như không có một chuyện gì xảy ra cả. Thầy vẫn ngồi yên lặng, đôi tay của Thầy vẫn mềm mại thả dài, nhẹ nhàng trông rất đẹp như một bức tượng của một thiền sư đang bất động vậy. Cặp mắt của Thầy vẫn nhìn thẳng vào mặt người đối diện vừa từ tốn vừa hiền lành, vừa uy nghi.

Nắm đấm của người đối diện, từ từ hạ xuống. Gương mặt của người đối diện đã lay động, nét sát khí và hung hãn đã dịu xuống. Thầy vẫn bình thường, nhẹ nhàng:

- Tới phiên Thầy nói chứ!

Phần lục hạ giọng:

- Được rồi!

Phản lực hậm hực, vì có lẽ đang tức mình một chuyện gì đó nhưng đành phải rán nhẫn nhịn lại vì cái khuôn phép ban đầu rất có lý là nói theo thứ tự. “Nãy giờ Thầy đã nghe mấy vị nói rồi bây giờ tới phiên Thầy nói được không?” Câu nói thật nhẹ nhàng của Thầy, sự điềm tĩnh của Thầy đã làm cho những người khó tánh nhất cũng không biết cãi vào đâu.

Có lẽ Thầy đang cho các vị này bài học của sự nhẫn, Thầy vẫn chậm rãi nhắc lại:

- Tới phiên Thầy nói mà!

Phản lực đành hậm hực, nhẹ giọng:

- Được rồi!

Thầy nhỏ nhẹ nhưng cương quyết và dứt khoát:

- Bây giờ thì cái lợi ích gì, Thầy cũng bỏ qua một bên, mấy vị cũng đang lập hạnh giúp đời, Thầy cũng công nhận chuyện đó. Nhưng bây giờ với đà lập hạnh như vậy, Thầy nói thẳng cũng không kịp đâu! Trễ rồi!

Thầy nhấn mạnh một lần nữa:

- Không kịp nữa đâu! Mấy vị có hiểu không?

Phản lực hậm hực phát ra tiếng gằn thật lớn mà chúng tôi cũng không biết là phản lực đồng ý hay không đồng ý:

- Hừum!

- À!

- Được rồi!

Thầy nói:

- Không! Thiệt!

Nghe những đoạn đối thoại trên, chúng tôi không hiểu còn những phương tiện thông tin nào khác nữa không? Chúng tôi chắc hẳn Thầy và phản lực có những thông tin khác hoặc một sự hiểu ý khác nên mới có câu nói và trả lời như vậy.

Thầy nói:

- Thầy nói với mấy vị! Ngay từ đời này, coi như cách lập hạnh như vậy không kịp nữa. Thôi! Coi như nay có duyên gặp ở đây, Thầy có đường này cho mấy vị. Thầy biết các vị cũng muốn gặp Thầy có đúng không?

Phản lực với thể ngồi vững chắc gằm lớn, tiếng nói chắc nịch, có thể là đồng ý giống như cái cách của các viên tướng người Nhật:

- Hừum! Hừum!

Thầy tiếp:

- Nhân hôm nay có duyên gặp mấy vị ở đây, Thầy chuyên cho mấy vị. Thứ nhất, đưa các vị hồi vị. Thứ hai, để mấy vị tu tập rồi xuống đây làm công việc khác, tốt đẹp hơn. Chứ bây giờ, vấn đề dùng võ học để mà lập hạnh, so với cái đà bây giờ thì không còn kịp nữa. Thầy nói rõ, không còn kịp nữa nhe! Mấy vị lo cho mấy vị!

Thầy nói tiếp:

- Bây giờ, Thầy đưa mấy vị trở về tu học, rồi sau này Ôn Trên gọi mấy vị xuống trở lại, làm công việc khác!

- Hừrurum!
- Mấy vị chịu không?

Phân lực nói mạnh bạo:

- Tui nói 3 năm! 3 năm!

Thầy chỉ rõ:

- Không! 3 năm là cái phần của mấy vị. 3 năm không có nghĩa là gì!

Thầy nhấn mạnh:

- Thầy nói cái phần của mấy vị nghe! Chứ Thầy không nói cái phần của nó đâu nghe!

Thầy nói tiếp:

- Cái phần của vị! Bây giờ 3 năm của vị với nó cũng vậy thôi. Rồi sau đó làm sao các vị gặp Thầy?

- Hừrurum!

- Có đúng không? Làm sao các vị gặp Thầy?

- . . .

- Mà nó xa xôi như vậy, bữa nay có duyên gặp Thầy ở đây. Thầy đưa các vị đi! Mấy vị sẽ không còn cơ hội nữa đâu! Mấy vị chịu không?

- Hừrurum!

- Thầy đưa mấy vị hỏi vị?

- Hừrurum!

- Còn nó, bản thân của nó ở đây nếu có duyên, Thầy sẽ dạy cho nó nếu nó có duyên.

Thầy nhấn mạnh thêm:

- Nếu nó có duyên!

Thầy nhẹ giọng:

- Còn không thì tùy, tùy ở nó. Nếu nó có duyên, Thầy sẽ dạy cho nó thành người tốt, người đạo đức để nó đi trên con đường đúng của nó.

- Hừrurum!

- Mấy vị chịu không?

- Hừrurum!

- Nếu mấy vị chịu, mấy vị chấp tay lại!

Không có một sự phản ứng, Thầy nói lại:

- Mấy vị chấp tay lại!

Phân lực chỉ gần giọng:

- Hừrurum!

Thầy vẫn bền chí:

- Đó là quyền lợi của mấy vị . . . nương nhân theo của nó mà đến đây gặp Thầy, mấy vị có hiểu không?

Phân lực vẫn gần giọng:

- Hừrurum!

Có lẽ Thầy hỏi cho rõ nghĩa chữ “Hừrurum”:

- Đúng không? Chịu không?

Vẫn một điệp khúc cũ:

- Hừrurum!

- Chịu không?

- . . .

Thầy đổi hướng khác:

- Cao lắm người này có lỗi gì thì quỳnh nó chết. Quỳnh nó chết chỉ có 1 đũa thôi, rồi mấy vị vẫn còn ngay đó.

- Hứrur!... Hứrur!

Thầy tiếp:

- Nhân duyên nó với vị gặp nhau, bữa nay nhân cái đó gặp Thầy ở đây, mấy vị có cơ hội bước 1 bước rồi. Đúng không? Còn cao lắm mấy vị dẫn nó ra ngoài đánh nó chết đi, chuyện của mấy vị xong rồi! Thầy không nhìn tới nữa.

- Hứrur!

- Còn như nhân . . .

Phần lực cướp lời bằng những tiếng gằn lớn:

- Hứr Hứr!

Thầy nói:

- Thầy biết! Các vị cũng là các Chư Vị, có phẩm sắc...

Phần lực cắt lời Thầy và nói với xác (*tức tự người bệnh nói với người bệnh*), một câu nói bao hàm sự giận, sự hờn:

- Đó mà nghe hông?

Như còn hờn giận người bệnh, phần lực hỏi nữa:

- Mà nghe hông?

Có lẽ lúc trước phần lực đã từng nói với người bệnh, phần lực là một vị có phẩm sắc nhưng người bệnh không tin. Vì thế nay nghe Thầy công nhận phần lực là những vị có phẩm sắc nên phần lực chụp lấy cơ hội này mà cho người bệnh biết.

Thầy nói tiếp với giọng ân cần :

- Thầy biết mấy vị có phẩm sắc nên Thầy muốn đưa mấy vị lên, mấy vị hiểu không?

Phần lực chỉ trả lời bằng sự gằn giọng mà chúng tôi cũng không hiểu là phần lực đang đồng ý hay không đồng ý:

- Hừrur!

Thầy khích lệ:

- Còn cái công của mấy vị nữa, công tu của mấy vị nữa, hồng lễ đứng đó hoài sao?

- ...

- Mấy vị tính sao?

- ... (*Không có sự đáp ứng*).

Thầy bèn chỉ:

- Phần mấy vị, mấy vị cứ lo cho mấy vị đi, phần của nó để lại đi!

- ...

Không một phản ứng nào cả, chỉ một dáng đáp cứng rắn ngời thẳng, giọng nói gằn gù, lớn tiếng. Chỉ gằn giọng là nhiều mà sự đáp lại bằng lời nói thì ít. Tuy nhiên, nét mặt của phần lực ngày càng dịu lại, bớt khá nhiều phần hung hãn như ban đầu.

Thầy vẫn tiếp tục:

- Duyên còn thì cứ còn. Chứ còn như Thầy đã nói rồi, duyên nợ ở đâu không biết, nhân chuyện này gặp Thầy ở đây đây, sẵn thì Thầy mở ra con đường cho mấy vị cũng như Thầy mở con đường cho người ta. Xong rồi thì thôi! Thầy và mấy vị không còn gặp nữa!

Phần lực chột thay đổi thái độ, có lẽ là sự đau khổ bởi những lời nói công tâm của Thầy.
Phần lực đau khổ la lớn:

- Tôi không muốn nghe ông nói nữa! Tại vì tôi nói với nó nhiều rồi!

- Vị nói sao?

Phần lực tả oán:

- Nhưng mà nó không biết tôi chánh hay là tà. Nó chửi hoài, nó chưởi hoài.

Thầy nhẹ nhàng:

- Nhưng nó là xác phàm!

Phần lực gần giọng, tức tưởi như cái cách của một vị thầy thương trò nay bị trò chửi:

- Nó chửi!

Thầy ôn tồn vừa nói, vừa chỉ:

- Thầy nói cho vị nghe nghe! Mấy đám đệ tử của Thầy ở đây có nhiều người chửi Thầy.

Nó chửi Thầy nặng lắm. Đây nè! Đám này!

Rồi Thầy ngồi tìm giáo giác:

- Đâu? Đâu? Cô Oanh đâu rồi?

Khi thấy được cô Oanh, Thầy chỉ vào cô:

- Đây nè!

(Ghi chú: Từ trước sự kiện của 5 Ông cho đến trong suốt thời gian từ năm 2000 cho đến tận ngày nay, 2005 phát hành bài viết này trên internet, cô Oanh, tức Phù Thị Quốc Oanh vẫn liên tục chửi Thầy, công kích, mạ lỵ và vu khống Thầy trên các tờ báo lá cải tại Quận Cam, Cali.)

Thầy nói tiếp:

- Đó là Thầy chưa nói những đứa chửi sau lưng của Thầy. Đây là những người chửi thẳng mặt, thẳng mặt Thầy nè!

Tự dung phần lực nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Thầy tự trả lời đề tài mà Thầy vừa đưa ra:

- Tại vì sao? Nó là con người! Con người thì nó ngu!

Phần lực như hiểu ra một điều gì:

- Hừm!

Thầy hỏi:

- Mấy vị có hiểu không?

- Hừm!

- Thầy biết mấy vị có phẩm sắc!

- Hứrur!

Thầy dẫn tiếp:

- Hồng lẽ bây giờ nó chửi vị, vị tức, vị đánh nó rồi xúm nhau bị đọa hết sao?

- Hừm!

- Tội không?

- Hừm!

- Rồi công tu của mình ở đâu? Mất hết!

Như chưa thỏa nỗi ám ức, phân lực nói:

- Nó thách tui nữa!

- Hả?

Phân lực lập lại nhanh:

- Nó thách tui nữa!

Thầy hỏi:

- Nó hả?

- Ủa!

- Nó thách vị hả?

Phân lực nhanh nhẩu:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Thầy mở gút:

- Nó là con người thì làm sao nó biết. Học trò Thầy nó còn chửi Thầy mà. Minh phải hiểu, con người nó ngu lắm, làm sao nó nhìn ra? Làm sao nó nhìn ra đây?

Thầy nhỏ giọng lại, chậm rãi nhưng khẳng định:

- Nó nhìn không có ra!

Thầy tiếp:

- Vị hiểu không? Con người nó ngu lắm! Vị biết cái chuyện đó mà! Thì thôi! Nó dẫu gì cũng theo pháp của vị coi như là học trò của vị... À! Thì thôi! Xí xóa cho nó.

Phân lực khẳng định nhưng có vẻ như giận lẫy:

- Tui không nhận nó là học trò tui nữa!

Thầy im lặng, phân lực lập lại:

- Tui không nhận nó nữa!

Thầy nói một cách lạnh tanh:

- Thì vị cứ bỏ nó đi! Vị lo cho vị!

Phân lực cương quyết:

- Nhưng mà tui phải hành nó!

Thầy nhẹ nhàng, giọng Thầy kéo dài:

- Hành để làm cái gì...?

Phân lực mạnh bạo:

- Hành nó 3 năm sau! 3 năm!

Thầy hỏi:

- 3 năm sau nó chết hả?

- Không phải!

Thầy hỏi ngắn gọn:

- Sao?

Phân lực cũng trả lời ngắn gọn:

- 3 năm!

Chúng tôi cũng không hiểu bằng cách nào Thầy hiểu những lời ngắn gọn như vậy. Ý đó là gì?

Thầy nói:

- Làm cái gì để uống vậy? 3 năm! Vị còn gặp Thầy nữa không?
- Không! Phần lực trả lời cứng rắn.
- Đó! Uống không? Thầy hỏi.
- Không! Phần lực dứt khoát.

Thầy hỏi:

- Tạo sao không? Ít nhất đầu được một tí cũng là một tí chứ!

Một lần nữa, Thầy khẳng định đường hướng của Thầy:

- Cái chuyện của vị với nó, một lần nữa Thầy khẳng định! Vị giết chết nó là chuyện của vị!
- Hừm!
- Đó là duyên của vị với nó, Thầy không bàn tới, còn bây giờ vị quyết định. Cái đó là cái đường của vị đó!

Phần lực đổi chiều, có phần giận lẫy người học trò:

- Tui có giải thích cho nó!
- Nó không hiểu thì sao?
- Nó không tin chứ không phải không hiểu!
- Làm sao nó tin cho được?

Phần lực kể:

- Nó đã hiểu tất cả những điều tôi nói nhưng nó không tin!

Thầy bảo:

- Làm sao mà nó tin được? Con người ta thì làm sao nó tin?

Thầy tiếp:

- Vị là vô vi, nó là hữu vi, nó là xác phàm thì làm sao nó tin?

Phần lực muốn nói nhưng Thầy tiếp:

- Muốn nó hiểu thì phải cùng sống với nó, rồi giải thích cho nó hay ít nhất Thầy giải thích cho nó: “Ồ! Cái đó là vị đó, vị đó, . . .” Nó mới hiểu được!

Phần lực khẳng định:

- Nó hiểu!

Thầy cương quyết:

- Nó không hiểu!

Phần lực chuyển hướng:

- Nó không tin thôi! Tại vì nó nói chỉ chờ nó thấy thì nó mới tin!

Thầy nói:

- Tại vì nó đâu thấy được! Nó đâu có huệ nhãn đâu mà nó thấy. Làm sao mà nó thấy? Đó là lý do các Chư Phật, các Đấng Cứu Thế muốn cứu đời là phải mang cái xác phàm là như vậy đó! Chúa Jesus hay Đức Phật cũng vậy, xuống đời mang xác phàm để nói cho người đời nó nghe. Chứ còn cứ khơi khơi hiện ra, ai mà tin?

- ... Phần lực im lặng.

Thầy hỏi:

- Vị có thấy ông Phật nào hiện khơi khơi ra ngoài để giảng đạo không?

Thầy tự trả lời:

- Đâu có! Thấy không?

- ... Phần lực im lặng.

Thầy nói tiếp:

- Thì bởi vậy! Chuyện của vị của vô vi thì các vị trở về với vô vi, còn nó ở hữu vi, nó muốn tin, muốn hiểu, đây! Thầy hay các vị ở đây, nếu mà có duyên thì sẽ giải thích cho nó. Các vị thấy có lý không?

- ... Phần lực im lặng.

Thầy vẫn giải thích tiếp tục:

- Làm sao mà hiểu được? Một người bình thường làm sao mà nhìn thấy hiểu được?

Thầy chỉ về phía đông người:

- Mấy người này... xin lỗi, ai đã từng nhìn thấy người trong vô vi? Làm sao mà nhìn thấy được? Bây giờ cho nhìn được đi nhưng cái đó là cái gì đây? Cũng không biết! Giải thích cho nó, làm sao nó nghe?

Phần lực có vẻ còn ngoan cố:

- Nó thấy!

- À! Nó thấy thì làm sao mà tin được? Lâu lâu nó thấy cái “bụp” 1 cái thì làm sao mà tin được? Ngày xưa vị còn mang xác phàm, vị có tin không?

Phần lực chống chế:

- Nó thấy luôn!

Thầy vẫn không quên chủ đề của mình vừa mới đưa ra:

- Ngày xưa! Thầy nói bản thân của vị! Khi vị còn xác phàm, vị nhìn những phần đó vị có tin không?

Phần lực im lặng, Thầy tự trả lời:

- Vị cũng không tin ...

- Hừm...

- Đúng không?

- Hừm ...

Thầy tiếp tục:

- Tại vì mình có xác phàm thì làm sao nhìn những chuyện phi thường, khác thường mà tin được?

Thầy kết luận:

- Bởi vậy! Cái chuyện dạy người đời phải để cho người đời!

- Hừm!

Thầy ban ơn:

- Bữa nay coi như Thầy vì vị là chính!

Chúng tôi nhận thấy phần lực có vẻ xiêu lòng. Hết còn vẻ hùng hùng hổ hổ như ban đầu, giọng nói nhẹ lại từ từ, đã hết còn gần mạnh. Dáng ngồi thoải mái hơn, khác với cách ngồi của một võ tướng đang chuẩn bị lâm trận như lúc vừa mới đối diện với Thầy. Thầy giáng một câu chốt:

- Hôm qua, Thầy gọi phone, Thầy nói, Thầy hiểu mấy vị, nghĩa là Thầy đang nói với vị chứ không phải nói với nó!

- Hừm!

- Đó là Thầy đợi vị bữa nay. Bữa nay là cơ hội cho vị, vị cứ lo chuyện của vị, còn của nó là chuyện của nó.

- ...

Thầy nhẹ nhàng:

- Vị thầy Thầy nói đúng không?

Phần lực cúi đầu, chấp tay đánh lễ Thầy. Thầy vui vẻ:

- A Di Đà Phật, vị đi nhé! Thầy chuyên cho vị đi!

Phần lực cuối đầu, dang tay múa một điệu bái tổ rất đẹp mắt. Rồi chấp tay phủ phục.

Thầy nhẹ nhàng:

- Thầy tiến vị đi!

Nói xong, Thầy chuyên lệnh rồi đứng dậy, tiến đến phần xác, Thầy hỏi người trong gia đình:

- Anh này tên gì?

- L.Q.!

Thầy ra sau lưng của phần xác, lúc này phần lực vẫn còn phủ phục. Tay cầm Ấn Lệnh, Thầy vỗ sau lưng phần xác và nói lớn:

- L.Q. tỉnh dậy!

Anh L.Q. bật dậy, nói chuyện và trạng thái trở thành như người bình thường. Thầy đưa cho anh một ly nước vừa được chú nguyện. Thầy nói cùng anh Q.:

- Từ từ rồi Thầy sẽ giải thích cho anh nhe! Vì anh khi tới để thọ pháp với người ta, cái cách của anh lúc đó chỉ là tò mò. Cái đó là cái sai rồi! Cái đó là điểm sai của anh. Không có bao giờ một phần lực vô vi nhập vào xác một cách khơi khơi đâu. Nếu mà họ làm sai thì họ đã bị Thiên Lôi đánh rồi! Ở trên hay ở dưới đều có công lý hẵn hoi, anh có hiểu không?

Bất ngờ lại có một phần lực khác nhập vào anh Q. trong lúc anh đang chuẩn bị đưa ly nước lên uống. Phần lực gần giọng nhưng cách gần này nhẹ nhàng hơn người ban đầu:

- Tôi là một người khác nữa!

Thầy nói với phần lực:

- Thầy sẽ nói riêng với vị! Một hồi Thầy sẽ gặp riêng, Thầy đang giải thích cho ông Q.!
Mấy vị làm như vậy không đúng! Tí xíu Thầy sẽ gặp riêng các vị!

Thầy nhấn mạnh:

- Gặp riêng! Thầy nói rồi nó ở xa xôi, bữa nay nó tới đây để Thầy giải thích cho nó! À, để Thầy nói chuyện với nó.

Thầy nói với anh Q.:

- Anh Q. uống đi!

(Anh Q. có trình với Thầy những điều gì mà chúng tôi nghe không rõ, máy thu thanh cũng thu không rõ).

Thầy tiếp tục:

- Đó chính là điểm đầu tiên mà mình thấy sai rồi. Khi vào thọ giáo tức có nghĩa đã nhận người ta làm Thầy rồi. Mấy vị có hiểu không? Chính mình mời mà! Xin lỗi anh, anh thích võ tại sao không vào một trường dạy võ nào để mà tập? Tại mình làm biếng tập, muốn được mau, được thành công lẹ nên nhận họ. Nhận đã xong rồi bây giờ không chịu. Như vậy đâu có được! Một lần quý lễ người ta làm thầy có nghĩa là thầy suốt đời.

Phản lực nói chậm rãi từng chữ cứng rắn nhưng rất nhã nhặn:

- Tôi vẫn còn ý khác nữa! Xin phép Thầy cho tôi nói!

Thầy nói:

- Vị nói đi!

Phản lực nói:

- Tôi là một người khác nữa chứ không phải là người hỏi này!

Thầy nói:

- Thầy biết! Tí xúu nữa, Thầy nói tí xúu nữa Thầy nói chuyện!

Phản lực nói:

- Tôi nói cho Thầy rõ ...

- Ủa!

- Nó còn những người trong gia đình của nó bị mất tích. Tại nó thương nên tôi mới tới.

Phản lực nhấn mạnh chữ “thương”. Phản lực nói tiếp từng chữ rõ ràng:

- Nó thương những người này nên tôi mới đến tôi dụ nó. Tôi dụ nó chứ không phải nó muốn tôi tới. Tôi dụ nó cho tới khi nó phải nhận tôi... Tôi dụ nó....

Phản lực gằn giọng, cảm động:

- Tôi dụ nó,... tại vì những người trong gia đình nó đều... có liên quan tới... cái thằng ngò ở kế bên nó cũng có nữa! Nhưng mà không có ai hết, chỉ có thằng này, nó chịu, nó chịu khổ nhiều lắm...

Thầy nhẹ nhàng:

- Thầy biết! Thầy biết!

Phản lực âm ức khóc:

- Tại tôi, tại tôi chứ không phải tại nó đâu! Nhưng mà... tại vì nó có những điều mà... tôi không thích nó (*Phản lực khóc nước mắt*).

Thầy ôn tồn:

- Thầy đang giảng...

Phản lực âm ức khóc:

- Tôi không thích nó... Tôi không thích nó...

Thầy:

- Thầy đang giảng,...

Phản lực khóc:

- Tôi không thích nó...

Thầy nhẹ nhàng:

- Không!

- Tôi không thích nó ... (*Phản lực khóc*)

- Vị! Nghe,... (*Phản lực vẫn khóc tức tưởi*) A Di Đà Phật!

Phản lực vẫn nói trong nước mắt:

- Tôi phải chịu nhục! Tôi phải chịu nhục! Tôi phải tống nó ra khỏi sư môn!

Thầy ôn tồn:

- Thầy hiểu!

Phản lực vẫn khóc:

- Tôi tống nó ra khỏi sư môn!

Thầy vẫn nhẹ nhàng:

- Vị có biết không? Thầy đang dùng hình ảnh của nó để giảng cho nó và mọi người khác nghe đó! Vị hiểu chưa?

Phần lực gần giọng:

- Tôi biết! Tôi biết! Nó không có cầu tôi tôi cũng tới nữa. Tôi tới nó chứ không phải nó cầu tôi....

Thầy ôn tồn:

- Thầy biết! Thầy đang thấy được tâm ý của nó và tâm ý của một số người phóng ra... Vị hiểu chưa? Vị hiểu chưa? A Di Đà Phật! Thôi! Vị đi đi! Có gì tí xíu thì gặp riêng nhé! Thôi! Vị đi đi!

Phần lực đi. Thầy nói:

- Các vị này đã đi hết rồi nhưng cái căn còn ở đó! Cái căn còn ở đó có nghĩa là sao? Là cái chuyện vẫn còn ở đó chưa được giải quyết. Thầy mới đưa các vị này đi tu thôi đó nhé! Nhưng cái chuyện của mấy vị, cái chuyện của nhà mấy vị vẫn còn đó chưa hết, mấy vị hiểu không? Bởi vậy, nếu có dịp để Thầy chỉ từ từ. Chứ bây giờ nhiều chuyện xảy ra 1 lần, các vị sẽ không hiểu gì đâu!

Thầy hỏi anh Q.:

- Anh đang còn bị chao động thì nên để từ từ. Bây giờ anh có cần chi để hỏi nữa không?

Anh Q. tỏ sự lo ngại. Thầy nói:

- Anh được mà! Thầy biết! Nếu không được thì anh không có tới đây đâu! Anh ở xa xôi mà tối hôm qua anh gọi 1 tiếng, bữa nay lại có mặt ở đây như vậy là được! Chứ không phải không được đâu! Nhe!

Thầy rầy các pháp hữu:

- Sau này trước khi có chuyện họp đạo, các vị phải chuẩn bị trước máy khâu, mọi cái đều để sẵn 1 chỗ chứ không phải lúc cần là kiếm như vậy không được.

Thầy chỉ định:

- Tí xíu nữa chú L, anh B, anh T, chú T, chị N, cô, Bibi, chú P ở lại, Thầy cho các vị biết thêm vấn đề khác.

CHÚA NHẬT

Ngày 17 tháng 9 năm 2000 từ 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng.

ĐỨC THẦY GIẢNG Ý NGHĨA BÀI HỌC VÀ TRẢ LỜI CÁC CÂU HỎI CỦA PHÁP HỮU

Chú Phước hỏi: *Thưa Thầy! Môn này có phải là môn tà đạo không? Con thấy họ lên đồng rồi đánh võ, đâm xuyên vào người,... không có mục đích gì rõ rệt cả. (Ghi chú: Chú Phước từng là võ sư).*

Thầy: Không! Môn này không phải là tà đâu, các vị này tức là các Chư Thần. Cái dụng của nó là như vậy! Vào ngày xưa khi cần bảo vệ đất nước trong một giai đoạn ngắn ngủi nào đó, hay một cuộc khởi nghĩa tập trung đủ mọi thành phần, ví dụ là vậy, thì làm sao có thể đào tạo họ thành quân đội 1 cách lệ được? Làm sao có thể tác chiến được? Một cuộc

khởi nghĩa mà! Thì tiền ở đâu ra, quân lương ở đâu ra để nuôi dưỡng biết bao nhiêu người cho 1 thời gian dài tập luyện để có thể đánh trận được? Thì có những cái pháp như vậy cho quân đội để họ đánh giặc như quân đội thiện chiến vậy. Đó là cái dụng của họ. Lúc này thì đâu còn cái dụng như vậy nữa. Chú hiểu không?

Hay là nếu cần tập luyện như 1 viên tướng có thể xung trận được thì cần phải vài năm, còn như một cuộc khởi nghĩa, một cuộc nổi loạn, một cuộc lật đổ, một cuộc chiến tranh giữa hai nước mà không có đủ sức để đào tạo quân đội, thì đây là một trong những pháp để quân đội trở thành như những lực lượng thiện chiến trong một thời gian ngắn. Nhưng pháp này chỉ có cái dụng ở giai đoạn nào thôi. Còn giai đoạn này, các vị này cũng ở đây lập hạnh nhưng Thầy đã nói rồi, cõi này gần bỏ rồi lập hạnh kiểu như vậy không có đủ đâu! Không kịp nữa! Bởi vậy bữa nay Thầy coi như vì các vị này! Các vị này cũng là các chư Thần, bởi vậy Thầy giúp và mở đường cho đi.

Cô Nathalie hỏi:

- Thưa Thầy! Những người này vì tò mò học những pháp đó nên mới xảy ra chuyện trên phải không, thưa Thầy? Nếu họ không tò mò thì chuyện sẽ không xảy ra có đúng không?

Thầy đáp:

- Những người này dĩ nhiên là họ có duyên với nhau từ bao đời rồi! Trong đời này, nhân cái điếm để lấy làm bài học cho người ngoài là tới với những pháp bằng cái cách tò mò thì đừng có tới. Dĩ nhiên, người này trong họ có một tí cái điếm gì tò mò nhưng gốc gác của họ là người của nhau rồi! Sẵn đây mình cũng lấy nó làm bài học cho người đời. Tới tu học với một pháp hay là vô chùa hay vô nhà thờ đi mà với tính cách để coi chơi, hay là các thanh niên bây giờ hay ầu là vô chùa hay vô nhà thờ để kiếm trai, kiếm gái. Từ đó, người ta thấy được sự không chính chắn khi đi học trong 1 pháp nó sẽ ra như vậy dầu là pháp gì. Thực sự không có chuyện tà hay chánh! Do cái tâm người ta lúc đó, nếu người ta tà thì người ta sẽ gặp chuyện tà và có chuyện để dẫn tới một chuyện tà. Xin lỗi! Có thể chuyện tà ấy được làm từ một chư Thiên!

Một pháp hữu hỏi:

- Thưa Thầy, trong một trường hợp làm sao biết được người này có duyên để nhận được sự giúp hay không có duyên để nhận được sự giúp!

Thầy trả lời:

- Hôm qua, các vị này gọi phone khoảng lúc 12 giờ tối, thì Thầy có hỏi “ngày mai tới đây khoảng 10 giờ tối được không?”. Từ Las Vegas tới đây hơn 4 tiếng nhưng các vị nói “được!” rồi các vị hỏi địa chỉ và hỏi có thể tới sớm được không? Thầy hỏi tới sớm làm chi? Các vị nói tới sớm để đến nhà coi cho chắc chắn rồi tối sẽ vòng trở lại. Nói câu đó Thầy nghe được. Họ có cái tâm mở liền. Chứ còn như kêu tới được không? Rồi người ta trả lời chắc tuần sau được không Thầy? Hay là để coi, để sắp xếp hay Thầy còn tiếp giờ nào khác nữa không? Hay tại sao hẹn giờ trễ quá vậy ... nghĩa là người này khởi rồi! Cơ hội đã qua rồi! Tại vì sao? Cơ hội của người ta chỉ trong 1 tí tắc thôi, không còn có cơ hội thứ hai nữa đâu. Nếu như Thầy hỏi người này ngày mai đến được không? Rồi người này trả lời có thể ngày mốt hay bữa kia,... tới được không Thầy? Thì có nghĩa là trễ chuyến đò rồi! Có đến cũng không giúp được gì đâu!

Một pháp hữu hỏi:

- Thưa Thầy! Làm thế nào để đối diện với một người với tư thế như đang xung trận như vậy mà vẫn ngồi bình thường được như Thầy. Nếu họ đánh mình thì các Chư Vị có ngăn cản không? Mình có thể dùng Pháp Lệnh để nhờ các Chư Vị nói chuyện với họ hay nhờ Chư Vị bảo vệ cho mình trước được không?

Thầy trả lời:

- Pháp Lệnh có được là từ đâu? Chỉ từ cái lễ! Sau này khi ngồi đối diện với các Chư Vị nhất là các Chư Thần về phía võ học thì hành tướng của các vị phải trang nghiêm. Ngồi lạng quạng là bị động liền. **Cái hành tướng, cái cách xử đó là biểu diễn của pháp ấn. Chứ không phải là cầm ấn lệnh rồi đọc chú lệnh, tức là pháp ấn đâu!** Ngày xưa, Đức Ngài có dạy “cứ hỏi về cái lễ của một Chư Vị thì biết được mức độ của vị đó!” Cái lễ bao gồm cái hạnh trang nghiêm, hành tướng trang nghiêm trong đó đã chỉ ra cái mức độ của một người chứ không phải là cái Ấn cầm nơi tay và cái Lệnh để đọc đâu. Cái Lệnh là cái gì? Là cái hạnh khi nói. Đứng trước các Chư Vị, nói gì ra cái đó, không có ba trợn, điểm nào ra điểm đó, lời nào ra lời đó, không gì bắt bẻ gì được. Cái lệnh nặng như núi là như vậy. Như Thầy nói với các vị này: “Thầy đã nghe các vị nói rồi bây giờ tới phiên Thầy nói có được không?” Dầu người ta cứng cựa cỡ nào, cứng đầu cỡ nào cũng không bẻ gì mình được! Đem cái lễ ra đối trước thì cái nhận sẽ là cái lễ. Trong cái chuyện binh loạn cũng vậy, như ở chuyện của cô Mai cũng vậy, họ đã ùn ùn, đã dây động chứ không phải chỉ trong tư thế chờ xung trận như ở đây đâu nhưng mình đem cái lễ ra trước thì tự động binh loạn được, nó bình yên được hết. Mình cũng không cần đánh, không cần dẹp, vì có đánh, có dẹp cũng không nổi, nhiều quá thì làm sao mà đánh dẹp cho xuể. Như Thầy ngồi chững chạc tại đây “các vị muốn gì?”. Chỉ hành tướng, không 1 pháp ấn nào được bắt trên tay cả nhưng nắm đấm của họ phải bỏ xuống. Đó là kinh nghiệm cho các vị sau này hành sử.

Chú Phước trình bày về hoạt động, địa bàn và cách thức làm việc của pháp này. Thầy nói:

- Đó là cách mở của họ, là cách của người ta làm coi như cái ý của người ta tốt là người ta muốn làm để duy trì pháp của họ nhưng xin lỗi trong thời mạt pháp này, đã gọi là mạt pháp rồi thì tất cả các pháp đã tới đường cuối cùng rồi. Pháp nào cũng vậy cả, hết đường để mà tiến một bước rồi. Như xin lỗi, Thầy dùng một pháp đạo có bậc cao ở cõi đời này để làm ví dụ. Các vị này thường chuyển thế để tiếp tục đường tu học của mình để không bị gián đoạn nhưng sự chuyển thế ấy ngày nay lại xảy ra 1 số trường hợp như tại sao lại xuất hiện một lần 2, 3 người? Ai thiệt? Ai giả? Rồi có những trường hợp gần đây như vị giáo chủ của một pháp đạo đã nhận ra một vị chuyển thế, rồi chính quyền của Trung Quốc đã đưa ra một nhân tuyển khác. Một chính quyền, nhất là một chính quyền của một nước lớn đâu có dại làm một chuyện ruồi bu, không nắm rõ sự việc để làm trò cười cho thiên hạ? Họ dư biết là giáo pháp này bao nhiêu đời nay người này chọn ra người nọ. Tại sao họ dám làm như vậy? Tại vì tình báo của họ nắm vững rằng chính vị giáo chủ này cũng không nắm vững được ai là người thật! Đứng rồi! Tất cả đã đứng lại rồi!

- Khi một vị lìa thế, nhắn nhủ lại cho đệ tử của mình những gì, những điểm gì sẽ nhận ra mình trong tương lai. Người nghe những lời nhắn nhủ này đâu chỉ là người hiện diện? Chư Thiên! Thiên Ma,... ai cũng đều nghe. Thiên Ma muốn phá hoại thì đây cũng là dịp đánh lộn con đen. Đó là trường hợp của một pháp đạo thuộc hàng cao của cõi đời còn như vậy thì các pháp khác cũng tránh không khỏi. Chính vì vậy mới gọi là Mạt Pháp. Vì thế,

các Đấng Giáo Chủ các pháp đều ngồi đó, đợi Đức Long Hoa Giáo Chủ xuống thế để gom góp các Đấng Giáo chủ của các pháp ấy đến điểm đạo. Điểm đạo! Điểm đạo! Để mở đường đi. Để từ đó, các Đấng Giáo Chủ mới có thể dẫn dắt pháp đạo của mình đi thêm một bước mới. Long Hoa Hội là gì? Không phải là sự gom góp các pháp đạo lại đâu mà là sự gom góp các tinh túy của các pháp đạo. Gom góp các bông hoa của các pháp đạo để điểm đạo, cho nó có đường đi tiếp tục. Cũng như các vị này cũng vậy. Tới đây để được điểm đạo, về tu học rồi sau này sẽ trở về dẫn độ lại cho pháp đạo của họ. Các tín đồ thì làm sao mà biết. Chính các Đấng Giáo Chủ mới thấy được cái điểm giới hạn của mình.

Anh Cương hỏi:

- Nếu như một vị sư trở lại, đã dặn dò cho mọi người để nhận biết ra mình thì hiển nhiên mọi người sẽ nhận biết ra mình...

Thầy hỏi lại:

- Thiên Ma thì sao? Bây giờ Thiên Ma xuống thì sao? Bây giờ tôi muốn phá đạo của ông chơi thì sao? Bây giờ Thiên Ma nhìn thấy nguyên cả một quá trình sống của người ta. Nên nhớ Thiên Ma lớn hơn Bồ Tát à! Nhìn nguyên cả một quá trình của người ta, người này thích cái này, người này tập pháp này,... thấy hết. Bây giờ, người này tính xuống vùng A, thì tôi cũng xuống vùng A cũng được vậy! Bây giờ, tôi cũng sẽ làm y chang như vậy thì làm sao nhìn ra được đây? Đó là lý do tại sao lại có trường hợp 1 vị tái sinh lại có 2, 3 người ra? Giải thích gì thì giải thích nhưng thâm tâm của vị giáo chủ đã biết, đã đến lúc đứng rồi! Toàn bộ các pháp đều như vậy hết bởi vậy mới gọi là Mật Pháp. Bây giờ thì các vị vẫn tu học, vẫn hành động để giữ đúng cái mức độ đó như để giữ gìn con thuyền của mình. Đi tiếp nữa thì sao? Chính các vị ấy biết! Thầy đang nói về các vị đầu mối chứ Thầy không nói đến các tín đồ đâu! Vì tín đồ thì còn nguyên cả một đường dài trong pháp của họ mà!

Sau khi nghe những câu hỏi của một số pháp hữu... *(máy thu không rõ)*.

Thầy giảng:

- Mọi chuyện mình nên yên lại! Lấy cái sự yên lại làm chính. Nhiều khi người ta đến với mình bằng sự dữ dẫn. Nên nhớ! Sự dữ dẫn không phải là sự tà mà nhiều vị thường làm lẫn. Thấy dữ dẫn thì cho người ta là tà. Nhiều người cái tánh của họ là vậy. Lao động thì khí lực dồi dào, tiếng nói rộn ràng. Khí lực dồi dào thì trong thân nóng nẩy, lại biết thêm về võ học, không có điều kiện học thêm về văn hóa, lễ nghĩa,... vì thế mà dưới mắt người đời họ là lỗ mãng. Nhưng lỗ mãng thì không có nghĩa là họ tà. Đừng nhìn vào hình tướng bên ngoài mà định cho họ đó là lầm lẫn.

Thầy giảng thêm:

- Nhiều khi con người ta có những tâm sự riêng của họ nữa. Người ta giận, người ta tức cũng có lý do riêng của họ, kẹt là họ chỉ không biết cách diễn đạt mà thôi. Khi hành sự thì trang nghiêm, rõ ràng, thông cảm. Dầu nhiều khi mình ứng xử bằng uy dũng nhưng phải có cái lòng thông cảm trong đó. Nhiều khi mình cũng cần la, cũng cần hét nhưng không được la, hét bằng cái tâm ghét, tâm giận. Chỉ la, chỉ hét thế thôi! Nhiều vị thường có thói quen là cứ bắt tay vào là đánh, là biểu diễn, là thị uy,... mà sự thị uy ở đây chỉ dựa vào Ân Lệnh, Pháp Lệnh, chứ uy của chính mình cũng không có đâu để mà thị. Vì không đi nhằm chỗ thì có uy đâu mà thị? Thầy không thích như vậy!

Một số pháp hữu hỏi Thầy. . . (máy thu không rõ).

Thầy giảng:

- Nhiều khi người ta ôm cái lẽ của người ta, đây chỉ là bài học thôi mà Thầy muốn truyền đạt cho mấy vị và Thầy không có ý nói các vị đó đâu nhe! ...

- Nhiều khi người ta ôm cái chuyện của người ta như họ hận thù nhau rồi họ bày tỏ với mình. Mình nghe nhưng mình vẫn phải đứng ngay vị trí của mình, phải khẳng định vị trí của tôi là ngay đây! Không chên qua, không lệch lại để cho người ta thấy được rằng, mình không xía vào chuyện của các vị. Cái vòng của người ta mình không bước vào, mình không có giành giật gì trong cái vòng đó hết. Cái vòng ở kia, tôi ở đây xòe tay ra. Vị có nắm tay hay không? Tôi đưa bàn tay ra các vị có nắm không? Đó mới là chuyện của tôi. Chuyện của tôi là như vậy! Còn chuyện của các vị, hận thù nhau, ghét nhau đó là chuyện của các vị không phải là chuyện của tôi, tôi không xía vào chuyện của các vị. Bởi vậy, Thầy nói là vị có ra đường đập chết nó là chuyện của các vị không mắc mớ gì đến Thầy cả. Thấy không?

Để cho tránh sự ngộ nhận, hiểu lầm khi mình đến là người ta nghĩ mình sẽ xía vào trận chiến của người ta. Bởi vậy, trước khi hành sự mọi sự việc mình phải khẳng định cái vị trí của mình, cái chỗ đứng của mình, rồi mới nói chuyện, rồi mới bắt tay vào hành sự.

Chú Phước hỏi:

- Khi mình nói với người ta là mình sẽ đưa người ta đi tu học, thì làm sao họ tin mình được?

Thầy cười:

- Khi mấy vị nói thì đã hiện ra rồi! Người ta dòm đã biết rồi! Khi các vị đường hoàng ngồi trước mặt người ta thì người ta đã thấy rồi. Mấy vị không thấy thôi chứ người ta đã thấy rồi! Người ta chỉ làm nư mà thôi. Làm nư vậy thôi! Khi mấy vị nói thì người ta biết cái này là thiệt chứ không phải giả.

Một vị hỏi:

- Thưa Thầy! Như vậy khi mình trực diện với người ta mình phải không ảnh hưởng bởi lời chê bai của họ với nhau, lời tố cáo của họ với nhau?

Thầy đồng ý:

- Luôn luôn mình giữ cái cách như là 1 cán cân, 2 đĩa cân ở đây, mình đừng đứng qua 1 đĩa cân nào hết. Đừng có bao giờ nghĩ tôi là người sống, tôi thấy ông này có cảm tình nên tôi có cảm tình với ông. Dù cho 2 người sống, hay dù cho 2 người chết hay người sống, người chết, mình cũng phải luôn luôn giữ quân bình. Muốn vậy thì phải nghe họ nói cho dù cái chuyện mình đã nắm trong tay. Chuyện mình đã nắm trong tay ai lỗi, ai phải mình đã nắm rồi mà mình cũng phải nghe để nghe cái phải của người ta như thế nào? Có thể mình biết người này đang làm sai, ví dụ như vậy! Không có nghĩa là theo mình biết, tôi quy định ông là sai! Không phải! Mà người ta đang nghĩ là người ta đúng! Anh hiểu không? Người ta đang nghĩ người ta là đúng thì người ta phải có cái lẽ phải của người ta. Để mình ngồi, mình nghe cái lẽ phải của người ta là như thế nào? Rồi mình mới mở ra con đường đó. Phải nghe! Ngồi đó, Rồi! Vị nói đi! Thầy nghe! Phải biết nghe! Cái chuyện kéo dài 1 tiếng đồng hồ thì phải ngồi 1 tiếng đồng hồ.

Một vị hỏi:

- Thưa Thầy! Thầy thường nói âm dương cách biệt. Như trường hợp người ta nhập xác ở đây, Ôn Trên có xử phạt không khi người ta làm sai? Khi người bên kia nhập vào người sống?

Thầy nói tiếp:

- Nhiều lúc nói nhập xác là sai theo quy luật của Thượng Đế nhưng tại sao vẫn có người nhập xác được mà không bị sao cả? Không bị Thiên Lôi đánh? À, nó có chuyện khác của nó, mình phải ngồi nghe, nghe cái chuyện của nó như thế nào? Nếu người ta thực có lỗi, xin lỗi, Trời đã đánh rồi chứ không đợi để gặp các vị đâu! Các vị hiểu không? Quy luật Âm Dương cách biệt đã có rõ ràng rồi. Người sống là người sống, người chết bên phía người chết đã cách biệt hẳn rồi thì tại sao lại còn có sự xen qua lại như vậy? Nó có lý do riêng của nó. Đó là may trong trường hợp này người ta còn nói được chứ như kỳ rồi bên chị Na đó, người ta im rồi sao đây? Người ta không nói được rồi làm sao đây? Làm sao mà biết người ta muốn cái gì đây? Mình phải “im” lại, để nhìn nhận ra được cái lẽ phải trong cái “im” đó. Mình phải lắng lại để mình hiểu được nó.

Một vị hỏi:

- Làm sao phân định được chuyện nào đúng, chuyện nào sai? Chuyện nào mới thực là lẽ phải trong lòng người ta mà không do sự ngụy biện?

Thầy trả lời:

- Điều trước nhất, cái lòng mình phải không được giao động. Khi cái chuyện giả, chuyện ngụy tạo ra mà có vẻ có lý thì nếu lòng mình giao động, mình sẽ nhìn không ra. Luôn luôn giữ một đường thẳng để làm thước đo. Cái cong, cái thẳng đến thì tự khắc sẽ nhìn ra.

Một vị hỏi:

- Mỗi một người có một tâm sự riêng, thì làm thế nào họ gặp mình mà có thể nói ra cái tâm sự của họ? Nhiều khi họ không chịu nói thì sao?

Thầy trả lời:

- Nhiều khi họ phải thử mình để xem mình có đáng để nghe cái tâm sự của họ không?

Vị ấy hỏi tiếp:

- Làm sao mình nhận định được là người ta đang thử mình hay không thử?

Thầy trả lời:

- Không cần nhận định. Làm gì thì làm, đầu hết anh phải đến với người ta bằng cái như như. Không một chênh lệch gì cả, thì tự động người ta thấy. Nếu anh có chênh lệch dù một tí xíu thì anh sẽ không bao giờ nhìn ra được cái nào là cái thiệt của người ta. Ví dụ người ta có một tâm sự, người ta tới để nói chuyện với anh mà tới thấy anh, xin lỗi, anh thiên vị đầu này, đầu kia thì họ nhận ra “người này không xứng đáng nghe chuyện của mình” cho dù người đó là ông vua cũng vậy “tôi không muốn kể cho ông đó nghe!”... Anh hiểu không? Người này phải quang minh chính đại, ít nhất là như vậy thì tôi mới nói chuyện cho anh nghe.

Vị này hỏi tiếp:

- Người ta mới tới, mình chưa nói gì cả thì làm sao biết là quang minh chính đại?

Thầy trả lời:

- Nhìn là biết liền! Hay nhìn cái hành xử 1 tí tí là biết liền. Ví dụ như trong trường hợp này, mấy người này mới tới đây hỏi Bibi “cần mua nhang, hoa quả gì đến không?” Đó là

thói quen ngoài đời, khi họ đến 1 chỗ để cầu nguyện như vậy họ thường mang lễ vật cúng kiến,... đó là thói quen sai của đời mà họ không biết. Nhang, hoa, quả,... những hình thức đó ai hưởng? Người sống hưởng chứ ai hưởng? Nói để cúng Thiêng Liêng thì cái tâm cũng đủ rồi! Ví dụ, ông thầy nói “ừ! Mang hương đăng hoa quả đến!” Rồi người bên kia có mang được các thứ ấy đến không? Không có! Cái quang minh, cái công bằng của ông thầy mất rồi! “Tại sao ông thầy lại nhận của người này, mà kệt cho tôi là tôi không có xác thân, hay tôi nghèo rồi không có cái gì để mang tới cho thầy thì làm sao mà thầy xử cho tôi đây? Mấy vị hiểu không? Mấy vị nhận là mấy vị đã sai rồi, dầu nói là nhận để cầu nguyện với Phật Trời. Cầu nguyện thì cầu nguyện ở đâu lại không được? Ở nhà của các vị cũng có Trời Phật, cũng có Thượng Đế vậy! Đâu cần phải tới đây mới có! Mấy vị hiểu không?”

Một vị hỏi:

- Người mang xác phàm thường ngu muội, họ có thói quen mang những thứ đó đến một nơi nào như chùa chiền,... họ đã quen như vậy rồi. Trường hợp họ đến với Thầy rồi mang những thứ đó mà không gọi trước cho Thầy thì sao?

Thầy trả lời:

- Nếu người ta đã lỡ mang đến, mình chỉ cầm những thứ đó chú nguyện với Ông Trên xong thì đưa cho người ta mang về. Ở nhà người ta cũng có Thiêng Liêng vậy! Ý của Thầy nói Ông Trên không có nghĩa là cái bàn thờ nghe! Bất kỳ chỗ nào cũng có Thiêng Liêng hiện diện chứ không cần phải có bàn thờ thì mới có Thiêng Liêng hiện diện. Nên nhớ như vậy! Anh có nhớ lúc Thầy trị cho trường hợp nhà cô Oanh không? Lúc ấy cô Oanh quỳ trước mặt Thầy dâng chung trà lên cho Thầy, Thầy không nhận là không nhận!

Một vị hỏi:

- Khi Thầy nói “Thầy đã nghe các vị nói, bây giờ tới phiên Thầy nói!” Như vậy là Thầy đang nói với phần lực hay người sống?

Thầy trả lời:

- Cả hai!

Vị ấy hỏi tiếp:

- Nếu sau này tụi con cũng bắt chước câu nói này để nói với các phần lực, vậy thì dù họ dữ cỡ nào cũng phải hạ giọng xuống mà nghe mình nói phải không Thầy?

Thầy trả lời:

- Không! Muốn được như vậy thì mình phải có lực và có uy nghiêm. Như vậy! Khi họ thấy mình có lực nhưng điềm đạm, nhẹ nhàng thì họ sẽ tự dịu xuống dù họ khó cỡ nào. Chứ còn như mình yếu đuối,... nói câu nói trên cũng có tác dụng nhưng không được hoàn toàn.

Một vị hỏi:

- Thưa Thầy! Tại sao ngồi kế người này con thấy nóng? Nóng từ sau lưng nóng lên.

Thầy trả lời:

- Đúng vậy! Mỗi khi có phần lực tiến sát gần các vị thì có dòng điện bảo vệ các vị tự động phùng lên nên các vị sẽ thấy nóng. Hay các vị đi đến một chỗ nào đó mà tự dưng thấy phùng lên thì biết ở đó có ai ...

Một vị hỏi:

- Thưa Thầy! Tại sao cùng một lúc lại có nhiều người khác nhau trong cùng một thể xác và các vị kia là ai?

Thầy trả lời:

- Vô vi thì không dựa vào đại lượng vật chất để làm đo đạc, vì thế, có thể có hàng triệu phần lực trong cùng 1 thể xác được! Các vị khác ứng tiếng ra là những vị khác của 5 Ông. 5 Ông có nghĩa là 5 vị. Ngoài ra, còn có nhiều vị cấp dưới nữa. Hôm nay, họ nhập xác vì họ là sư đồ với nhau, đồng thời, các vị này cũng muốn gặp Thầy nữa.

Một pháp hữu hỏi:

- Thấy thấy người trong gia đình đó ra sao, thưa Thầy?

Thầy trả lời:

- Cũng chưa có duyên! Đúng ra là có duyên nhưng chưa đúng thời điểm nên Thầy chỉ gợi ý cho họ là còn nhiều cái khác. Thầy đang giải quyết trường hợp này thôi, còn những trường hợp khác nữa. Thầy gợi ý sơ cho họ, khi họ vào nhà thờ, nghe các phần lực chửi bậy như “fuck Đức Mẹ”. Trong chốn tôn nghiêm ăn nói hỗn hào như vậy mà không bị Ôn Trên đuổi ra ngoài tức là có lý do. Còn lý do khác trong đó chứ chưa hết đâu! Còn dài dài, tuy nhiên bước đầu coi như đã được!

Thầy nhấn mạnh cùng các pháp hữu:

- Tuyệt đối không được bài bác pháp của một ai cả, dù rằng ta thấy nó sai, dầu rằng ta thấy nó thiệt là tệ nhưng những cái sai, cái tệ đó còn tồn tại có nghĩa là nó vẫn còn phù hợp với căn cơ của người ta tại đây. Phải có người như vậy nên mới phù hợp pháp như vậy. Không được bài bác. nói xấu!

Một vị hỏi:

- Trường hợp các vị này nói ba năm, như vậy 3 năm sau những người này có chuyện phải không, thưa Thầy?

Thầy đáp:

- Đó là chuyện của họ nhưng các vị này đi tu học thì chắc chắn được đi tu học. Còn những chuyện khác thì để lại cho người sống giải quyết. Họ không biết sửa đổi thì họ sẽ gặp thôi! Đó là lý do khi Thầy chuyên 5 Ông đi Thầy không cất câu là như vậy! Phải để lại cho người sống nữa chứ! Cho họ còn tu cho họ nữa chứ! Cũng như gia đình họ Phù cũng vậy. Thầy chỉ gỡ cho những trường hợp khẩn cấp, nguy hiểm đến tính mạng thôi, còn lại để lại cho người ta, khi người ta biết tu học thì tự giải và qua được. Nghĩa là khi đưa các phần lực đi tu tập Thầy không cất câu hoàn toàn, chừa 1 ít đường ở lại cho định luật nhân quả, báo ứng còn tồn tại. Những gì ở lại sẽ là những thử thách cho họ.

Bibi hỏi:

- Thưa Thầy! Trước khi 5 Ông xuất ra, các vị này múa một vòng rồi mới chấp tay quỳ xuống, như vậy có ý nghĩa là gì?

Chú Phước thăm dò:

- Họ đang làm thế bái tổ. . . ?

Thầy trả lời:

- Không! Đó là cách họ trình Pháp Ấn! Cũng như 1 vị tướng soái vậy, khi được lệnh chuyển đi nơi khác thì phải trình lại ấn soái của mình.

Một vị hỏi:

- Trong trường hợp những người này ở xa, không thể lui tới được nhưng họ muốn tu học với Thầy mà không thể tới đây được như thế có gọi là đang tu học không?

Thầy trả lời:

- Tu thì đâu cần phải tới với Thầy mới gọi là tu đâu? Ai cũng tới với Thầy thì chỗ đâu cho Thầy chứa? Tới đây chỉ là những nhân tố đại diện cho chúng sanh theo loại đó và những nhân tố này phải phù hợp cho bài học hiện tại của họ. Xa gần không còn là vấn đề nữa như cô Linh Tú là vị pháp hữu ở gần nơi đây nhất nhưng thời gian hiện tại bài học hoàn toàn không thích hợp cho cô nên dù cô ấy muốn đến cũng không thể nào đến được.

Cô Dung hỏi:

- Thưa Thầy! Tại sao lại có trường hợp như vậy?

Thầy trả lời:

- Thứ nhất là duyên của người ta, thứ hai là họ chưa có chuẩn bị cho bài học khác mà họ dự định sẽ học.

Cô Dung hỏi:

- Xin Thầy giải thích thêm, thế nào là chưa có chuẩn bị?

Thầy giải thích:

- Không phải ngay ngày hôm nay, các vị đến gặp Thầy rồi xin thọ pháp đâu mà trước đó, trước khi các vị sinh ra đời, chuyện tu học của các vị cũng đã được sắp xếp và Thầy đã nhận dạy cái gì cho người nào và gặp các vị trong thời gian bao lâu. Mọi chuyện đã được sắp đặt rồi! Còn việc mà Thầy nói các vị chưa chuẩn bị học bài học khác, tức là khi các vị được chuyển đến với Thầy, các vị chỉ được học những bài học cần thiết cho các vị, còn những bài học khác của người khác thì các vị không cần, nếu các vị muốn cũng không học được vì trong tâm linh của các vị chưa chuẩn bị nên rất khó tiếp thu hoặc những bài học đó các vị đã qua rồi có thể qua từ tiền kiếp nên đời này, tâm linh không chuẩn bị để tiếp thu.

Cô Dung hỏi:

- Con vẫn chưa hiểu về sự chưa chuẩn bị, nhưng con nghĩ nếu như mình vẫn đến thường xuyên để học những bài học khác thì vẫn được lợi ích hơn chứ Thầy? Như hôm nay, con hiện diện nơi đây, con thấy “WOW” con không ngờ được trên đời có cái cảnh này. Con nghĩ bất kỳ ai cũng vậy, cũng nghĩ như con nếu hiện diện ngày hôm nay, con thấy học được rất nhiều. Thưa Thầy! Và đến đây hàng tuần để được học thì rất là bổ ích chứ, thưa Thầy?

Thầy đáp:

- Đúng! Nếu học đầy đủ và đều đặn thì rất bổ ích nhưng kẹt là người ta chưa chuẩn bị. Nếu tâm linh của người ta chưa chuẩn bị thì không thể học được ... Dầu có học cũng thành có hại mà không có lợi một tí nào hết.

(Mặt của cô Dung vẫn tỏ vẻ không hiểu).

Thầy tiếp:

- Này nhé! Ví dụ Bibi là vợ ở đời của Thầy đi! Thầy chỉ ví dụ thôi nhé chứ không có thiệt đâu! Ví dụ cô Bibi có tánh ghen thật là ghen. Tự dưng thời gian bây giờ có rất nhiều nữ đệ tử trẻ thường lui tới đây, ngồi nói chuyện với Thầy, cho dù là chỉ hỏi về Đạo nhưng ngồi cả ngày trời, bút cũng không dứt được, hay mỗi khi hỏi chuyện với Thầy, các cô hỏi

với cách ông ọ, làm dáng,... Thì theo cô nghĩ khi ngồi trong một buổi học đạo, cô Bibi đang ngồi học hay đang xị khói? (*Cô Dung và các vị cười*) Đang xị khói phải không? (*Cô Dung gật đầu*). Như vậy, người đệ tử này cần được chuyển đi hay ở đây, cái nào lợi hơn? Chuyển đi có lợi hơn phải không? Tương tự như vậy, khi tâm linh người ta chưa chuẩn bị thì người ta phải được chuyển đi, nhiều khi chính Thầy là nhân tố tác động để chuyển đi, vì như thế có lợi hơn cho đệ tử của mình.